

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 84/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť O. K., bytom R. a J. K., bytom R., zastúpených advokátom JUDr. D. D., Advokátska kancelária, P., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 porušil základné právo O. K. a J. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. O. K. a J. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie každému z nich v sume po 60 000 Sk (slovom šesťdesiatšesť tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. O. K. a J. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 764 Sk (slovom šesťtisíc sedemstošesťdesiatštyri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť na účet ich právneho zástupcu JUDr. D. D., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2006 doručená sťažnosť O. K., bytom R. a J. K., bytom R. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. D. D., Advokátska kancelária, P., ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92.

Sťažovatelia žiadali vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92, nariadil okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, priznal im finančné zadosťučinenie každému v sume po 100 000 Sk a náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú žalovanou stranou v konaní, ktoré na okresnom súde začalo 23. marca 1992 na základe žaloby Ing. Ľ. M. z B. vo veci vydania nehnuteľnosti. Toto súdne konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 14 C 474/92, nebolo doteraz právoplatne skončené, „*keď ani prvostupňový súd nevydal vo veci samej žiadne rozhodnutie*“. Sťažovatelia podali predsedovi okresného súdu 11. októbra 2005 sťažnosť na prieťahy v konaní. V odpovedi predsedu okresného súdu č. k. 1 Spr. S 20/05 z 22. novembra 2005 na sťažnosti je uvedené „*že vo veci rozhodoval už aj Ústavný súd a konštatoval prieťahy*“ (išlo o nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 152/04-23 z 18. augusta 2004, ktorým bolo vyslovené, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 porušil označené základné práva sťažovateľa Ing. Ľ. M., ktorý je žalobcom v predmetnej veci.) Uvedený postup okresného súdu považujú sťažovatelia za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Ústavný súd 15. marca 2006 prijal sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 84/06-9.

4. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci nemožno od ústneho pojednávania očakávať jej ďalšie objasnenie.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti a k nej pripojených písomnosti, vyjadrení účastníkov konania a spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 473/92 zistil nasledovný priebeh a stav konania. (Keďže na návrh žalobcu v predmetnom spore už o analogickej sťažnosti rozhodol ústavný súd nálezom, ústavný súd sa zaoberal podrobne hodnotením postupu okresného súdu v posudzovanom konaní v období po vydaní nálezom ústavného súdu.)

A

Sťažovatelia sú žalovanou stranou v konaní, ktoré na okresnom súde začalo 23. marca 1992 žalobou Ing. Ľ. M. z B.

Na základe sťažnosti Ing. Ľ. M. (ďalej len „žalobca“) ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 152/04-24 z 18. augusta 2004 rozhodol, že:

„1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 porušil základné právo Ing. Ľ. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Ľ. M. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný zaplatiť náhradu trov konania Ing. Ľ. M. v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisíc tristoštyridsať slovenských korún) na účet advokáta JUDr. M. M., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti Ing. Ľ. M. vo zvyšnej časti nevyhovuje.“

Po vynesení nálezu ústavného súdu boli vo veci vykonané ďalej uvedené procesné úkony.

Z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne bola vec opatrením predsedu okresného súdu z 1. októbra 2004 pridelená sudcovi JUDr. V. K.

Žalobca 14. júna 2005 žiadal okresný súd o podanie informácie „o stave konania a predpokladaného termínu pojednávania vo veci“.

Okresný súd 14. júla 2005 stanovil termín pojednávania na 4. október 2005.

Žalobca 3. októbra 2005 poveril svojím zastupovaním advokátku JUDr. Ľ. B. z B., ktorá 4. októbra 2005 nahliadla do súdneho spisu.

Pojednávanie konané 4. októbra 2005 (prítomní žalobca, sťažovateľka, ich právni zástupcovia) bolo na návrh právnej zástupkyne žalobcu (žiadala čas na oboznámenie sa so súdnym spisom) odročené na 24. november 2005.

Pojednávanie konané 24. novembra 2005 (prítomní žalobca, sťažovateľka, ich právni zástupcovia) bolo po prednesoch účastníkov odročené na neurčito za účelom vykonania znaleckého dokazovania.

Okresný súd uznesením č. k. 14 C 474/92-241 z 9. januára 2006 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odvetvie oceňovania nehnuteľností. Za znalca ustanovil súdneho znalca Ing. P. K.

Znalec 17. januára 2006 oznámil okresnému súdu, že z vážnych zdravotných dôvodov (hospitalizovaný od 3. februára 2005 do 11. februára 2005 a od 16. februára stále práceneschopný) nemôže vykonať znalecké dokazovanie.

Okresný súd uznesením z 20. februára 2006 ustanovil za znalca Ing. I. D. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. marca 2006 a súd stanovil desaťtýždňovú lehotu na vypracovanie znaleckého posudku.

Okresný súd 10. apríla 2006 vyzval súdneho znalca, aby prevzal súdny spis sp. zn. 14 C 474/92.

B

K sťažnosti pripojili sťažovatelia odpoveď predsedu okresného súdu č. 1 SprS 20/05 z 22. novembra 2005 na ich sťažnosť na prieťahy v konaní z 11. novembra 2005, v ktorej bolo uvedené, že: *„Na strane navrhovateľa nastal problém v zastupovaní – plnú moc v konaní mala jedna advokátka, o vec sa zaujímal aj druhý advokát, ktorý ho zastupoval pred Ústavným súdom a napokon plnú moc predložila tretia advokátka v deň pojednávania s dátumom o deň skorším. K tomu treba uviesť, že vo veci rozhodoval už aj Ústavný súd a konštatoval prieťahy. Ide o vec z roku 1992. V konaní sú mnohé procesné nejasnosti, ktoré treba odstrániť v rámci dokazovania. Ide o reštitučný nárok, skutkovo a právne zložitú vec aj s rozdielnou judikatúrou.*

Oproti tomu treba priznať, že vo všeobecnosti bol možný aj postup smerujúci k pojednávaniu. Súd by musel oboznámiť celé dokazovanie, čo by trvalo veľmi dlho, keby účastníci na tom trvali. Bez ohľadu na motívy navrhovateľa a prihliadnuc na všetky

okolnosti je postup sudcu efektívny. Popri niekoľkých rokoch je niekoľko dní odročenia zanedbateľných, sudcu k tomu viedla úvaha o efektívite sporu (napokon zástupkyňa navrhovateľa po pojednávaní aj spis študovala) a dal ďalšie pojednávanie na najbližší možný termín. Niekedy okamžitá úspora dní prinesie stratu ďalších mesiacov.“

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prieťahov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprS 143/06 z 25. apríla 2006 uviedol: „... *Pokiaľ ide o meritum veci, poukazujem na stanovisko sudcu. Stotožňujem sa s ním. Sťažnosť je nedôvodná a v takom zmysle navrhujeme, aby rozhodol aj Ústavný súd. Trovy konania nám nevznikli.*“ Vo veci konajúci sudca vo svojom „*Vyjadrení k sťažnosti navrhovateľov v konaní 14 C 474/92*“ uviedol: „*Je nesporné, že dĺžka konania je značná a môže u účastníkov vyvolávať pocit neistoty. V tomto konaní už bolo raz rozhodované ústavným súdom pod č. k. III. ÚS 152/04 nálezom III. ÚS 152/04-23 zo dňa 18.08.2004 a konštatoval vznik prieťahov, pričom priznal navrhovateľovi finančné zadosťučinenie. Súd nariadil pojednávanie na deň 04.10.2005, ktoré muselo byť odročené následkom prieťahov spôsobených navrhovateľom (viacero krát vymenil právnych zástupcov a namietal doručenie predvolania, možnosť prípravy na pojednávanie). Ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na deň 24.11.2005, ktoré bolo odročené z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania. V konaní bolo po nariadení znaleckého dokazovania potrebné rozhodnúť o zmene osoby znalca, z dôvodu nevyhnutnosti postúpenia spisu na ústavný súd, nemohol byť tento odovzdaný ustanovenému znalcovi za účelom vypracovania posudku. Súd pred nariadením pojednávania v rámci prípravy sa oboznámil s viacerými obdobnými*

spismi (so zhodným predmetom konania a právnych predchodcov navrhovateľov spojených v združení) a zistil, že ani jedna vec nebola právoplatne skončená (napr. 12 C 473/92). Aj táto skutočnosť svedčí o značnej zložitosti veci, v konaní je vznesených viacero skutkových námietok, súd musí vykonávať dokazovanie na viacero alternatívnych riešení (napr. posledné nariadenia znaleckého dokazovania na stanovenie hodnoty nehnuteľností s garážou, predtým bez garáže, viacero stupňov dokončenia stavby), dokazovanie je sťažené nevyhnutnosťou zisťovať skutkový stav zo začiatku 50-tych a 60-tych rokov a pod. V obdobných konaniach bolo vynesovaných viacero navzájom odporujúcich si rozsudkov, či už prvostupňovými alebo odvolacími súdmi, je náročné aj náležité zistenie skutkového stavu a správne posúdenie veci.

Súd má však za to, že vo veci koná tak, že nespôsobuje ďalšie prieťahy v konaní, rešpektujúc ústavné práva účastníkov. Jeho snaha je zameraná na čo možno najrýchlejšie rozhodnutie veci, avšak samotná dĺžka konania nesmie byť na ujmu právam účastníkov, najmä možnosti navrhovať dôkazné prostriedky, vyjadrovať sa k úkonom druhého účastníka a pod. Teda na úkor dĺžky konania nie je možné obmedziť právo účastníkov na spravodlivý proces. Súd považuje sťažnosť sťažovateľov za formálnu, vedenú snahou o priznanie materiálneho zadostučinenia, teda finančnej náhrady. Pritom vychádza zo skutočnosti, že sťažnosť sťažovateľov na prieťahy v konaní adresované predsedovi súdu, vedená na Okresnom súde v Žiline pod Spr. 20/2005, ako aj ústavná sťažnosť, boli podané v dobe, keď súd vo veci riadne konal a nevznikali žiadne prieťahy, alebo by boli inak porušované práva účastníkov. Ústavná sťažnosť, ako inštitút ochrany ústavných práv, by mala riešiť porušovanie ústavných práv účastníkov konania v čase rozhodovania ústavného súdu, alebo v bezprostredne predchádzajúcej dobe, kedy súd začal konať len z dôvodu podanej sťažnosti a nie zameriavať sa na konštatovanie porušovaní práv v predchádzajúcich obdobiach, keď došlo k náprave a bez ďalšieho nedochádza k porušovaniu povinností zo strany súdnej moci. Takýto postup by formalizoval konanie o ústavných sťažnostiach na výpočet náhrady za nezákonný alebo nesprávny postup orgánov štátu.“

3. Sťažovatelia v stanovisku zo 7. júna 2006 prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedli: „(...) My trváme na našej

sťažnosti v celom rozsahu a zároveň žiadame a súhlasíme, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.

Naše stanovisko je jednoznačné, tak ako je uvedené v sťažnosti, pretože súd vo veci riadne nekoná, nariadil dokonca znalecké dokazovanie, hoci má byť vyriešená základná otázka v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. - § 4 ods. 2 či sme povinnými osobami, či sme nadobudli nehnuteľnosti v rozpore s vtedy platnými predpismi a na základe protiprávneho zvýhodnenia. Taktiež pozemok, ktorý sme nadobudli bolo k nemu zriadené právo osobného užívania a takýto pozemok v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. sa nevydáva. Spor sa vedie zdĺhavo a my ako žalovaní psychicky trpíme neistotou, ako vlastne toto súdne konanie dopadne.

Preto žiadame našej sťažnosti vyhovieť v celom rozsahu (...)“

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom jeho posúdenia je konanie o žalobe o vydanie nehnuteľnosti, ktoré sa začalo 23. marca 1992 a dosiaľ (po vyše 14 rokoch) nebolo na súde prvého stupňa meritórne rozhodnuté.

4.2. Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť vecí“, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o konanie náročné najmä na preukázanie pôvodných právnych vzťahov vzniknutých v štyridsiatych rokoch minulého storočia, ale aj skutkovo náročné preukazovanie, ktoré si vyžaduje aj znalecké dokazovanie (pozri III. ÚS 152/04-23).

4.3. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená v ich neprospech pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom.

4.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priesťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov, pričom prihliadol pri hodnotení postupu okresného súdu v období po 18. auguste 2004 aj na svoje už vopred uvedené rozhodnutie nálezom č. k. III. ÚS 152/04-33.

4.4.A Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v posudzovanej veci od jej nápadu 23. marca 1992 trvá dosiaľ na súde prvého stupňa bez jej meritórneho rozhodnutia už vyše 14 rokov. Túto dobu vzhľadom na predmet konania pred okresným súdom (konanie o vydanie nehnuteľnosti) a jeho význam pre sťažovateľov považuje ústavný súd v danom prípade za neprimerane dlhú.

4.4.B Pri hodnotení postupu okresného súdu v posudzovanej veci ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce zistenia v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 152/04, v ktorom boli konštatované priesťahy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 474/92 v trvaní 7 rokov.

V konaní okresného súdu po vynesení nálezu ústavného súdu (18. augusta 2004) boli zo súdneho spisu týkajúceho sa posudzovanej veci zistené priesťahy (nečinnosť) v období od 1. októbra 2004 (pridelenie veci sudcovi JUDr. V. K.) do 17. júla 2005 (stanovenie termínu

pojednávania) v trvaní vyše deväť mesiacov. Postup okresného súdu aj v období po 24. novembri 2005 (pojednávanie) taktiež nemožno hodnotiť ako postup smerujúci k urýchlenému odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania, v ktorej sa nachádzajú už vyše 14 rokov. Postupné ustanovovanie znalca (od 4. októbra 2005 až do vyzvania znalca k prevzatiu si súdneho spisu 10. apríla 2006), s prihliadnutím na príkaz ústavného súdu na konanie bez zbytočných prietáhov uložený okresnému súdu už vopred uvedeným nálezom, takéto konštatovanie len potvrdzuje.

Ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré v dôsledku postupu okresného súdu trvalo a ešte aj trvá bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa tak dlho, ako je to v danom prípade, možno už len na základe jeho posúdenia v globále považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 66/03).

4.5. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľov ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby vo veci konal.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovatelia žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie pre každého z nich vo výške po 100 000 Sk „z dôvodu neprimeranej dĺžky zbytočných prietahov“.

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov (pozri body 4.1 až 4.4 tejto časti) považuje za primerané vo výške po 60 000 Sk pre každého z nich.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 30. marca 2006 a vyjadrenie zo 7. júna 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. z 1/6 výpočtového základu 16 381 Sk) je 2 730 Sk, znížená o 20% (v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky), t. j. o 546 Sk, predstavuje sumu 2 184, spolu s režijným

paušálom 164 Sk sumu 2 348 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje za jedného účastníka spolu sumu (za tri úkony právnych služieb) 7 044 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (19%) zvyšuje sa táto suma o 1 338 Sk. Odmena advokátovi predstavuje sumu 8 382 Sk za jedného účastníka, teda za dvoch účastníkov spolu sumu 16 764 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2006